

Skarga wniesiona w dniu 13 maja 2016 r. – Janukowycz/Rada**(Sprawa T-244/16)**

(2016/C 243/55)

Język postępowania: angielski

Strony*Strona skarżąca:* Wiktor Fedorowycz Janukowycz (Kijów, Ukraina) (przedstawiciel: T. Beazley, QC)*Strona pozwana:* Rada Unii Europejskiej**Żądania**

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Rady (WPZiB) 2016/318 z dnia 4 marca 2016 r. zmieniającej decyzję 2014/119/WPZiB w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją na Ukrainie (Dz.U. 2016 L 60, s. 76), w zakresie, w jakim dotyczy ona skarżącego;
- stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2016/311 z dnia 4 marca 2016 r. wykonującego rozporządzenie (UE) nr 208/2014 w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją na Ukrainie (Dz.U. 2016 L 60, s. 1), z tego względu, że nie uchylono w nim rozporządzenia nr 208/2014, w zakresie, w jakim dotyczy ono skarżącego;
- nakazanie Radzie pokrycie kosztów postępowania poniesionych przez skarżącego.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi siedem zarzutów.

1. Zarzut pierwszy, w którym skarżący twierdzi, że Rada Unii Europejskiej (zwana dalej „Radą”) przyjęła podważane środki na niewłaściwej podstawie prawnej. Po pierwsze, podważane środki nie spełniają warunków umożliwiających Radzie oparcie się na art. 29 TUE. A zatem między innymi: (i) wyraźnie powołane przez Radę cele (wzmocnienie państwa prawa i zapewnienie poszanowania praw człowieka na Ukrainie) są tylko niejasnymi stwierdzeniami, które nie mogą zgodnie z prawem stanowić podstawy dla tych środków; (ii) podstawa prawna, na którą Rada próbuje się powołać, nie posiada żadnego wystarczającego związku z odpowiednim poziomem wymaganej w tych okolicznościach kontroli sądowej oraz (iii) nałożenie na skarżącego środków ograniczających w rzeczywistości oznacza wsparcie i usankcjonowanie działań nowego reżimu na Ukrainie, który sam podważa zasadę pewności prawa i państwa prawa, a także narusza prawa człowieka i jest gotowy do ich systematycznego naruszania. Po drugie, nie zostały spełnione warunki umożliwiające odwołanie się do art. 215 TFUE, ponieważ nie istniała ważna decyzja wydana na podstawie rozdziału 2 tytułu V TUE. Po trzecie, nie istnieje wystarczający związek umożliwiający powołanie się względem skarżącego na art. 215 TFUE.
2. Zarzut drugi, w którym skarżący podnosi, że Rada nadużyła władzy. Rzeczywistym celem, do którego Rada zmierza poprzez wprowadzenie w życie podważanych środków, była w istocie próba zdobycia przychylności obecnego reżimu na Ukrainie (tak aby Ukraina nawiązała bliższe stosunki z Unią Europejską), a nie cele i względy przedstawione w podważanych środkach.
3. Zarzut trzeci, w którym skarżący twierdzi, że Rada nie przedstawiła uzasadnienia. Uzasadnienie przedstawione w podważanych środkach w celu objęcia nimi skarżącego było nie tylko błędne, ale też stereotypowe, niewłaściwe i nieodpowiednio zindywidualizowane.
4. Zarzut czwarty, w którym skarżący twierdzi, że w rozpatrywanym okresie nie spełniał kryteriów wymaganych do zastosowania wobec niego środków ograniczających.
5. Zarzut piąty, w którym skarżący podnosi, że Rada popełniła oczywiste błędy w ocenie przy objęciu skarżącego podważanymi środkami. Rada popełniła oczywisty błąd poprzez ponowne objęcie skarżącego podważanymi środkami, pomimo wyraźnego rozdzwisku pomiędzy „uzasadnieniem” a odpowiednimi kryteriami dotyczącymi zastosowania środków ograniczających.

6. Zarzut szósty, w którym skarżący twierdzi, że zostało naruszone jego prawo do obrony i że został on pozbawiony skutecznej ochrony prawnej. Między innymi Rada nie skonsultowała się w sposób odpowiedni ze skarżącym przed ponownym objęciem go środkami ograniczającymi, a skarżącemu nie umożliwiono we właściwy i słuszny sposób skorygowania błędów lub przedstawienia informacji dotyczących jego sytuacji osobistej.
7. Zarzut siódmy, w którym skarżący podnosi, że zostało naruszone jego prawo własności, zagwarantowane w art. 17 ust. 1 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, ponieważ między innymi środki ograniczające stanowią nieuzasadnione i nieproporcjonalne naruszenie tego prawa w szczególności z następujących powodów: (i) żadna informacja nie wskazuje na to, że jakiegokolwiek środki, które rzekomo zostały sprzeniewierzone przez skarżącego, uważa się za środki, które zostały przeniesione poza Ukrainę; oraz (ii) nie jest ani konieczne ani właściwe zamrażanie wszystkich aktywów skarżącego, ponieważ organy ukraińskie właśnie oszacowały wysokość szkód, których naprawienia żąda się w ramach postępowań karnych toczących się przeciwko skarżącemu.

Skarga wniesiona w dniu 13 maja 2016 r. – Janukowycz/Rada

(Sprawa T-245/16)

(2016/C 243/56)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Aleksandr Wiktorowicz Janukowycz (Donieck, Ukraina) (przedstawiciel: T. Beazley, QC)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Rady (WPZiB) 2016/318 z dnia 4 marca 2016 r. zmieniającej decyzję 2014/119/WPZiB w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją na Ukrainie (Dz.U. 2016 L 60, s. 76), w zakresie, w jakim dotyczy ona skarżącego;
- stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2016/311 z dnia 4 marca 2016 r. wykonującego rozporządzenie (UE) nr 208/2014 w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją na Ukrainie (Dz.U. 2016 L 60, s. 1), z tego względu, że nie uchylono w nim rozporządzenia nr 208/2014, w zakresie, w jakim dotyczy ono skarżącego;
- nakazanie Radzie pokrycie kosztów postępowania poniesionych przez skarżącego.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi siedem zarzutów.

1. Zarzut pierwszy, w którym skarżący twierdzi, że Rada Unii Europejskiej (zwana dalej „Radą”) przyjęła podważane środki na niewłaściwej podstawie prawnej. Argumenty podniesione w uzasadnieniu powyższego i kolejnych zarzutów są następujące. Podważane środki nie spełniają warunków umożliwiających Radzie oparcie się na art. 29 TUE. Wspomniane środki są niezgodne z wyraźnie powołanymi w decyzji Rady (WPZiB) 2016/318 (wzmocnienie państwa prawa i zapewnienie poszanowania praw człowieka na Ukrainie). W rzeczywistości podważane środki podważają zasadę państwa prawa i prawa człowieka poprzez wspieranie reżimu, który w przeszłości nie szanował ani praw człowieka ani państwa prawa. Rada nie powinna w żadnej mierze polegać na decyzjach ukraińskiego urzędu prokuratora generalnego ani na orzeczeniach ukraińskich sądów, także dlatego, że nie są one ani niezależne ani bezstronne i podlegają ingerencji politycznej ze strony obecnego reżimu na Ukrainie. Zasada domniemania niewinności, do którego skarżący ma prawo, była wielokrotnie łamana przez organy ukraińskie.
2. Zarzut drugi, w którym skarżący podnosi, że Rada nadużyła władzy. Rzeczywistym celem, do którego Rada zmierza poprzez wprowadzenie w życie podważanych środków, było i jest w istocie zdobycie przychylności obecnego reżimu na Ukrainie oraz zwiększenie wpływu politycznego na ten reżim, co nie stanowi odpowiedniego wykonywania rozpatrywanych uprawnień.